



Z Foxíkova zápisníku



# ***Cesta domů*** ***část I.***

*Ahoj kamarádi,*

*k nám do lesa už přišlo jaro a přivedlo si spoustu kamarádů. Třeba takové sluníčko. Já vím, že tu s námi bylo i v zimě, ale tohle jarní sluníčko je úplně jiné než to zimní. Je takové milejší a voňavější. Jako by na nás zvířátka bylo hodnější a laskavější, protože nám zahřívá kožíšky a hezky se s ním hraje na honěnou. Ne, že bychom honili sluníčko, ale občas se jen tak pro radost snažíme dohonit svůj stín. No to se ví, že jsme ho ještě nechytili, ale legrace si při tom užijeme tolik, že zapomeneme na všechna trápení a starosti. Máma říkala, že při všem tom dovádění jsme jako pytel blech a tropíme takové hlouposti, jako bychom neměli ani za mák rozumu. Dlouho jsem si myslel, že máma jen tak hudruje, protože se vždycky vrátíme domů s kožichem plným jehličí, trávy a lesních mravenců, kteří pak tatínka budí po obědě ze spaní, protože ho koušou všude, kam si jen vzpomenete. Ale pak jsem zažil něco, co mi pomohlo porozumět tomu, proč se máma tak zlobí. Tuhle jsem jednou zahlédl na silnici policejní auto a u něj dva strážníky, co vypadali jako by něco nebo někoho hledali. A taky, že ano. Tihle strážníci si totiž spolu povídali o případu malého*

***chlapce, po kterém právě pátrali. To víte, že mi to nedalo a z blízkého houští jsem si celý ten příběh vyposlechl. Tak teď zase poslouchejte vy, protože vám ho budu celý vyprávět.***

Tomášovi, tak se ten kluk jmenoval, bylo už 10 roků a byl takový ten neposeda, co s ním šijí všichni čerti i s čerticemi a čertíčky dohromady. Toho dne, kdy se Tomáš ztratil, odešel ze školy po skončení vyučování se svým spolužákem Jirkou a oba zamířili rovnou domů. Alespoň si to všichni kamarádi, kteří je viděli, mysleli. Sotva zašli za první roh a ztratili se spolužákům z očí, přišel Tomáš s nápadem, že když je tak hezky, zajdou si do blízkého parku, kde mají v křoví svůj tajný úkryt. Často se v něm scházeli a probírali tam všechna svá důležitá tajemství. Jedním z těch tajemství bylo i „chlapské pokuřování“, jak tomu oba kamarádi říkali. Tomáš vytáhl z kapsy krabičku tátových cigaret, kterou ráno tajně sebral ze stolečku v předsíni, a užíval si Jirkův „obdiv“.

***No, to vám tedy řeknu, že Jirka by se měl spíš divit než obdivovat. Nejenom, že ten rarach Tomáš doma krade, ale ještě si myslí, že ho za to má někdo obdivovat. Tak takovou hloupost, pot'ouchlost a připitomělost si může myslet jen veliké t'ululum a hloupulum, co nepobralo moc slušnosti a dobrého vychování. A to už vůbec nemluvím o tom „chlapském pokuřování“. To asi oba ti vykukové a prázdné makovičky netuší, kolik správných a opravdových chlapů by dalo nevím co za to, kdyby se toho začouzeného zlovyku dokázali zbavit. A ještě víc je těch, co nikdy kouřit nezačali, protože každé malé dítě ví, že to smradlavé a páchnoucí vyhulování nám ničí plíce, průdušky, a kdo ví co ještě. Ale co naplat, tihle dva mantáci a chytrolíni tohle všechno asi nevěděli, a tak můžeme jen počkat jak to s nimi bylo dál.***



Jirka už měl cigaretu v puse a tvářil se vážně a chlapsky, když Tomáš škrtnul zápalkou a chystal se mu připálit. Dneska už nikdo neví, proč se to stalo, ale v jednom okamžiku Tomáš syknul bolestí, upustil zápalku na zem a spálený ukazováček si rychle strčil do úst. Jirka se Tomášovi smál, ale napodruhé už se jim podařilo obě cigarety zapálit. Nějakou dobu oba vážně popotahovali a „dospělácky“ potom kouř vyfukovali. Moc dlouho jim to „dospělácké“ vyfukování ale nevydrželo. Najednou byli oba zelení jak to jarní listí okolo nich. Žaludek se jim začal zvedat jako výtah v paneláku a oči jim vylézaly z důlků, že to vypadalo, jako by je měli na dlouhatánských pružinkách. Bylo jim pořádně zle.

***No, řeknu vám kamarádi, ani se nedivím, že těm dvěma „čoudícím“ čičmundům bylo špatně. Takového neřádu, co si natáhli do plic, to si nedovedete představit. Tolik je ho snad jen v komíně od kamen. Co se dělo potom, to si asi umíte představit a trošku se stydím vám to tady popisovat. Oběd ze školní jídelny i snídane od maminky přišli, nazmar a v hlavách obou těch hlupáčků t'ukalo tisíce permoničků. Tak moc je bolely, motaly se a točily. Ale tím to všechno ještě neskončilo. Patáliím, průšvihům a katastrofám ještě z daleka nebyl konec.***

Při tom všem zvracení a motolici, kterou měli Tomáš s Jirkou v hlavě, si vůbec nevšimli, že ta první zápalka, která Tomáše spálila a Jirku rozesmála, ještě úplně nezhasla a pod velkým kaštanovým listem hoří malým, ale vytrvalým plamínkem. Z pod listu se začal pomalu vznášet světlý dým a za chvíli nahoru vyšlehl i ten plamínek. V tu chvíli už ale nebyl tím malým a neškodným ohýnkem. Trochu povyrostl a k životu už nepotřeboval jen jeden suchý list, ale se stále větší chutí pohlcoval další a další. Tomáš s Jirkou si ho však už nemohli všimnout, protože byli rádi, že stáli na nohou a malátným krokem odcházeli z parku pryč. Už nemohli vidět, jak se plamínek natahoval výš a výš a hladově olizoval větvičky keřů a potom i stromů. Tomáš s Jirkou už neviděli nic z toho, co se v parku po jejich odchodu dělo. Šli unaveně dál a netušili, že to nejhorší je na jejich cestě okolo domu ještě čeká.



**Pozor !!! Oheň je dobrý sluha, ale špatný pán !!!**

*Tak to vidíte kamarádi, jak se to s těmi tulpasy a kokrhely zvirtlo. U nás doma sice zápalky nemáme, ale když jsem se jednou nebezpečně přiblížil k malému ohýnku, co v lese zůstal po nějakých hejhulácích, kteří měli hlavy jen na nošení klobouků a ne na přemýšlení, tak mi táta povídal, že oheň je dobrý sluha, ale špatný pán. Tehdy jsem si spálil jen kousek ocásku, kde mi ohořelo dvacet sedm chlupů i s blechama, ale jak to dopadne v tom našem parku, to ani nechtějte vědět. Ale pokud vás to bude i přesto zajímat, tak vám to příště dopovím.*



**NEVÁHEJ a ZAVOLEJ**

**HASIČE !!!**



**150**

